

LAURA SEBASTIAN

REGINA DE FOC

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

Prolog

O MARE PARTE din primii șase ani de viață m-am temut de tronul mamei, aşa cum copiii se tem de monștrii care le mișună sub paturi. Era o priveliște însășitătoare: înalt, negru ca umbrele, cu margini tăioase, cioplit astfel încât să sugereze flăcări întunecate. Îmi amintesc convingerea fermă că, dacă l-aș fi atins, m-ar fi ars.

În fiecare zi priveam cum mama se aşază pe tronul său și credeam că o ținea legată acolo, înfigându-și degetele de obsidian în pielea ei. Priveam cum o transforma într-o persoană diferită, una de nerecunoscut. Dispărerea femeie din centrul lumii mele, mama cu vorba blândă care mă săruta pe frunte și mă legăna în poală, care în fiecare seară îmi cânta până adormeam. Pe tron, o străină punea stăpânire pe trupul ei – vocea îi răsună poruncitor, spatele îi devinea rigid ca un par. Vorbea cu atenție și autoritate, fără nicio urmă de veselie în glas. Când în sfârșit tronul o elibera, era epuizată.

Acum, la maturitate, înțeleg că tronul nu era un monstru în sensul pe care mi-l închipuiam eu. Înțeleg că nu o imobiliza pe mama la propriu. Înțeleg că, atunci când se așeza pe tron, rămânea ea însăși. Dar înțeleg și că, într-un anumit sens, am avut dreptate. Pe tron, mama nu era niciodată pe deplin persoana care era când nu stătea pe el. De obicei, mama îmi aparținea numai mie; când se așeza pe tronul său, ea le aparținea tuturor.

SOARELE MĂ ORBEȘTE când ies din peșteră nesigură pe picioare. Ridic greoi un braț îndurerat ca să-mi feresc ochii, dar până și efortul acestui gest mărunt face ca lumea din jur să se învârtă. Genunchii îmi cedează și pământul îmi sare în întâmpinare, tare și plin de pietre tăioase. Mă doare, dar, vai, e atât de bine să stau întinsă, să primesc aer proaspăt în plămâni, să am *lumină*, chiar dacă e prea mult deodata.

Gâtlejul îmi e atât de uscat, încât mă doare până și când respir. Am cruste de sânge pe degete, pe brațe, în păr. Ca prin ceată, pricep că e sângele meu, dar nu știu de unde a apărut. Amintirile mele sunt pustii – îmi amintesc că am intrat în peșteră, îmi amintesc vocile prietenilor care mă implorau să mă întorc din drum. *Și apoi... nimic.*

— Theo, strigă o voce, cunoscută, dar atât de îndepărtată.

Pământul e zguduit de o mie de pași și fiecare îmi zdruncină mintea. Tresor, încerc să mă feresc de zgomot și mă fac ghem.

Niște mâini îmi apasă pielea – pulsul de la încheieturi, locul pulsând de după ureche. Sunt atât de reci, că-mi fac pielea de găină.

— E..., spune o voce.

Blaise. Încerc să-i rostesc numele, dar nu iese nimic.

— E în viață, dar pulsul e slab și pielea e fierbinte, spune altă voce.

Heron.

— Trebuie să-o ducem înăuntru.

Brațele mă iau pe sus – ale lui Heron, cred. Încerc iar să vorbesc, dar nu reușesc să scot niciun sunet.

— Art, pelerina, zice Heron și pieptul lui îmi vibrează, lipit de obraz, la fiecare cuvânt. Acoperă-i capul. Ochii îi sunt hypersensiibili.

— Da, îmi amintesc, rostește Art.

Se aude un foșnet de stofă și mantia îmi cade peste ochi, cufundându-mi iarăși lumea în întuneric.

De data asta mă las să cad în abisul lui. Sunt printre prieteni, sunt în siguranță.

Când deschid iarăși ochii, sunt întinsă pe un pat de campanie, într-un cort, și lumina strălucitoare a soarelui pătrunde filtrată prin bumbac alb, gros, cât să o facă suportabilă. Capul încă îmi zvâcnește, dar zvâcnetul e acum stins și îndepărtat. Gâtul nu-mi mai e uscat și iritat și, concentrându-mă, mi-o amintesc ca prin vis pe Artemisia turnându-mi apă în gura deschisă. Perna mi-e încă udă sub cap, acolo unde a vărsat apă pe lângă.

Dar acum sunt singură.

Mă forțez să mă ridic în capul oaselor, chiar dacă durerea care-mi reverberează în toți nervii prinde puteri noi. Kalovaxianii se vor întoarce mai devreme sau mai târziu și apoi cine știe cât timp va fi lăsat Søren să trăiască în mâinile lui Cress? Sunt atâtea de făcut, iar timpul nu ne ajunge nici pe departe.

Punând picioarele pe pământ, mă împing în ele și mă ridic. Chiar atunci, clapa de la intrarea în cort se dă la o parte și Heron intră aplecat, cât să încapă cu trupul lui înalt prin spațiul mic. Văzând că m-am trezit și că m-am ridicat în picioare, ezită și clipește de câteva ori, să se convingă că nu sunt o închipuire.

— Theo, spune încet, probându-mi numele.

— Cât timp a trecut? întreb cu glas slab. De când am intrat în mină?

Heron mă privește atent câteva momente.

— Două săptămâni, răspunde el.

Cuvintele mă izbesc în piept și mă asez la loc pe pat.

Două săptămâni, repet eu. Parcă ar fi fost câteva ore, cel mult câteva zile.

Heron nu pare surprins. De ce ar fi surprins? Si el a trecut prin asta

— Îți amintești să fi dormit? mă întreabă. Ai mâncat? Ai băut? Trebuie s-o fi făcut la un moment dat, altfel starea ta ar fi fost mult mai proastă.

Clatin din cap, încercând să-mi limpezesc amintirile, dar foarte puține se conturează cât să mă pot agăta de ele. Fără-mă de detalii, stafii care n-au cum să fi fost reale, focul care s-a revârsat în venele mele. Atât.

— Ar fi trebuit să mă lăsați, îi spun. Două săptămâni... Armata lui Cress s-ar putea întoarce oricând, iar Søren...

— E în viață, potrivit rapoartelor, mă întrerupe Heron. Și kalovaxianii n-au primit ordin să se întoarcă aici.

Mă holbez la el.

— De unde stii? îl întreb.

Heron ridică doar dintr-un umăr.

— Spioni, răspunde el, că și când ar fi trebuit să fie evident

— Nu avem spioni, spun încet.

— Nu aveam spioni. Dar am aflat că noul Theyn se află la casa lui de la țară, la distanță de două zile călare de noi. Am reușit să aducem câțiva sclavi de-a lui de partea noastră, înainte să se întoarcă în capitală. Tocmai am primit prima misivă de la ei. Theyn încă nu a poruncit revenirea trupelor. În orice caz, cea mai mare parte a armatei a plecat. Am rămas doar eu, Blaise, Artemisia, Erik, Dragonsbane și un grup care încă se recuperează de pe urma bătăliei. Dar și ei vor pleca cu Dragonsbane într-o zi, două, ca să se pună la adăpost.

Abia îl aud, încă mă chinui să pricep faptul că avem spioni. Nu mă gândesc decât la Elpis, la ce s-a întâmplat ultima dată când am făcut pe cineva spion.

— N-am aprobat folosirea spionilor, iți spun eu

— Ai intrat în mină cu o zi înainte să formulăm planul, rostește Heron pe un ton egal. Nu erai de față să aprobi nimic și n-aveam timp să te așteptăm. Nici n-aveam de unde săt dacă te vei întoarce sau nu.

Replica mi se stinge în gât și o îngheț cu amărăciune.

— Dacă vor muri...

— Va fi fost un risc necesar, completează Heron. Și știau asta când s-au oferit. Oricum, din câte auzim, Împăratăesa nu e atât de paranoică precum a fost Kaiserul. Crede că ai murit, are impresia că nu suntem periculoși, îl are pe Søren. Crede că a câștigat, asa că a devenit delăsătoare.

Împărăteasa. Va veni vreodată ziua în care titlul săta mă va duce cu gândul la Cress, și nu la *Împărăteasa Anke*?

— Ziceai că armata a plecat, spun eu. Încotro?

Heron oftează îndelung

— Ne-am ciorovăit cam mult cât ai fost plecată – mai că te invidiez. Căpetenia vecturiană a trimis-o pe fata lui, Maile, să ne ajute, cu tot cu trupele lui. Din moment ce nu-l mai avem pe Søren, ea și Erik sunt persoanele cu cea mai multă experiență de război, dar nu se pun de acord cu nimic. Erik vrea să năvălim direct în capitală, să cucerim orașul și să-l salvăm pe Søren.

— E o prostie, spun, clătinând din cap. Tocmai la asta se așteaptă și, chiar dacă n-ar fi aşa, n-avem trupele necesare pentru un asemenea atac.

— Exact asta a zis și Maile, spune Heron, cătinând din cap.
Că ar trebui să mergem la Mina de Pământ.

— Dar nu putem face asta fără să trecem pe lângă cele mai populate orașe și nici măcar n-am fi ascunsă de păduri sau munte, spun eu. Ar fi imposibil să nu fim văzuți și Cress va aduna o armată să ne întâmpine la Mina de Pământ.

— Fix ce a zis Erik, confirmă Heron. Vezi, treaba e încurcată rău.

— Și cine a câștigat disputa? îl întreb.

— Niciunul, răspunde Heron. S-a luat hotărârea să trimitem trupele în orașele de pe malurile râului Savria. Niciunul nu are populație mare, dar îi vom elibera pe kalovaxiani și-i vom aduna și arme și provizii. Și, cel mai important, trupele noastre nu vor sta degeaba aici, ca ținte sigure.

— Adică aşa cum facem noi, completez, masându-mi tâmpalele.

De data asta, durerea care îmi înflorește în cap n-are nicio legătură cu mina.

— Și acum am apărut eu să rezolv impasul, nu?

— Mai târziu. După ce vei ajunge să te ții pe picioare de una singură.

— N-am nimic, îl contrazic eu, mai vehement decât ar fi fost nevoie.

Heron se uită la mine cu îngrijorare. Deschide gura, dar o închide repede la loc, clătinând din cap.

— Dacă ai de gând să mă întreb despre mină, să știi că nu-mi amintesc nimic, continu eu. Nu-mi amintesc decât că am intrat în ea – după aia totul e neclar.

— Îți vei aminti, în timp, spune el. De bine, de rău. Eu unul știu sigur că n-aș vrea să vorbesc niciodată despre experiența mea. Mă așteptam să gândești la fel.

Înghit în sec, dând gândul la o parte. O problemă de rezolvat altă dată – și oricum am destule probleme de rezolvat aici și acum.

— Dar te preocupă ceva, îi spun lui Heron. Ce e?

Un scurt moment, cântărește întrebarea în gând.

— Ți-a reușit? mă întreabă.

O clipă, nu înțeleg la ce se referă, dar îmi amintesc subit – motivul pentru care am intrat în mină, puterea firavă pe care o aveam asupra focului înainte, ca efect secundar al otrăvii lui

Cress. Am intrat în mină pentru a-mi revendica puterea, în speranță că va fi suficientă când va veni momentul s-o înfrunt pe Cress.

Dacă mi-a reușit? Există o singură cale de a afla.

Ridic palma stângă și invoc focul. Chiar înainte să întind degetele, simt căldura fremătând înăuntrul lor, mai intens ca niciodată. Se ivește cu ușurință când o chem, de parcă ar face parte din mine, ascunsă mereu chiar sub suprafață. Arde mai luminos și mai fierbinte, dar nu numai atât. Ca să-i demonstreze, arunc focul în aer, îl țin acolo, suspendat, dar încă viu, încă luminos. Heron face ochii mari, dar nu zice nimic când ridic mâna și strâng degetele. Minge de foc îmi imită mișcările, luând și ea forma unei mâini. Când mișc degetele, focul le imită întru totul. Strâng pumnul și focul imită și mișcarea asta.

— Theo, spune el cu o șoaptă răgușită. Am văzut măsura puterii lui Ampelio când m-a antrenat. El nu putea să facă asta.

Înghit în sec și apuc iar flacăra, înăbușind-o în mână și prefăcând-o în cenușă.

— Dacă nu te superi, Heron, spun, cu ochii atinții la pigmentul întunecat care mi se întinde pe piele aşa cum se întâmplă cu coroana de cenușă, Mina mai e aici? E...

— Tămăduitoarea, mă completează, încuvîntând din cap. Da, încă e aici. Ne-ajută cu răniții. Mă duc s-o caut.

După ce pleacă, mă șterg pe mâini de cenușă și o las să se aștearnă pe pământ.

Înainte ca Mina să intre în cort, m-am obișnuit iar să stau în picioare, cu toate că trupul încă nu pare să-mi apartină pe deplin. Fiecare mișcare – fiecare respirație – e un efort și mă dor toți mușchii. Probabil că Mina observă, pentru că îmi aruncă o singură privire și imediat îmi zâmbește înțelegerător.

— E normal, spune ea. Când am ieșit din mină, preotesele

au spus că zeii m-au frânt și m-au întregit la loc, făcându-mă ca nouă. Cred că descrie destul de bine cum m-am simțit.

Respectivă
Încuviințez și mă așez încet înapoi pe pat.

— Cât va ține? întreb.

Mina ridică din umeri.

— În cazul meu, durerea a continuat câteva zile, dar variază de la caz la caz.

Tace și mă privește cercetător.

— Ai făcut ceva incredibil de nesăbuit. Să intri în mină când deja aveai o asemenea putere – când deja erai o oală pe jumătate plină – căutai cu tot dinadinsul nebunia minei. Îți dai seamă, nu?

Plec ochii. N-am mai fost certată în felul acesta, de cineva preocupat de bunăstarea mea, de multă vreme. Îmi frământ creierii să-mi amintesc ultima persoană; se prea poate să fi fost chiar mama. Aș zice că și Hoa s-a purtat așa, în maniera ei silentioasă.

— Cunoșteam riscurile, îi spun.

— Ești Regina Astreei, continuă ea, ca și când n-ăs fi zis nimic. Ce ne-am fi făcut fără tine?

— Ati fi îndurat mai departe, replic, de data asta mai tare. Sunt doar o singură persoană. Împreună am pierdut mult mai multe în război, mult mai multe în asediul propriu-zis, inclusiv pe mama. Întotdeauna am îndurat mai departe. Moartea mea n-ar fi schimbat nimic.

Mina mă fixează cu o privire impasibilă.

— Oricum a fost o nesăbună, insistă ea. Dar se prea poate să fi fost și un act de curaj.

Ridic iar din umeri.

— Orice-ar fi fost, mi-a reușit, îi spun.

Îi arăt ce i-am arătat și lui Heron, că pot nu numai să chem focul, ci și să-l transform într-o extensie a propriei persoane. Mina mă urmărește cu buzele strânse, fără să scoată un cuvânt, până la sfârșit, când împrăștii iar cenușa pe pământ.

— Și ai dormit, spune ea, mai mult pentru sine decât pentru mine.

— Chiar profund, din câte înțeleg, confirm pe un ton sec.

Păšește spre mine.

— Pot să-ti palpez fruntea? mă întrebă.

Încuviințez și mă apasă pe frunte cu dosul palmei.

— Nu ești caldă, spune, apoi întinde mâna și atinge singura șuviță albă din părul meu castaniu.

— Așa era dinainte, îi răspund. De la otravă.

Încuviințează din cap.

— Îmi amintesc. Nu e ca părul Împărătesei. Dar presupun că pentru asta trebuie să-i mulțumești Artemisiei – dacă nu și-ar fi folosit darul asupra ta atât de repede, neutralizând otrava, te-ar fi afectat mult mai mult. Dacă otrava nu te-ar fi ucis pe loc, cu siguranță ar fi făcut-o mina.

— Nu ai văzut-o pe Cress – pe Împărăteasă – cu ochii tăi, rostesc eu, schimbând subiectul. Dar nu se poate să nu fi auzit zvonuri despre puterea ei.

Mina reflectează o clipă.

— Am auzit zvonuri, rostește cu grija. Dar știu că zvonurile sunt adesea exagerate.

Îmi amintesc cum Cress l-a ucis pe Kaiser doar cu mâinile arzătoare înfășurate în jurul gâtului lui, cum a întins cenușă pe birou cu vârfurile degetelor. Emana o putere pe care n-am mai văzut-o la nimeni. Nu-mi pot închipui cum s-ar putea exagera ce am văzut cu ochii mei.

— E ca și când... nici n-ar avea nevoie să-și cheme darul. L-a ucis pe Kaiser în câteva secunde, doar cu mâinile.

— Și nici acum nu te simți suficient de puternică să înfrunți, ghicește Mina.

— Nu cred că există cineva suficient de puternic, mărturisesc eu. Ai auzit vreodată de un Păzitor care să ucidă cu atât de puțin efort?

Mina clatină din cap.

— N-am auzit deloc de Păzitori care să ucidă, răspunde ea. Nu procedau aşa. Când crimele cuiva justificau execuția, aceasta era făcută pe căi mai banale. Păzitorii n-o făceau niciodată cu mâna lor, cu darurile primite de la zei. Ar fi fost un sacrilegiu aparte, pervertirea a ceva sfânt.

Îmi amintesc cum Blaise a pășit pe câmpul de luptă, știind că ar fi putut să moară, dar hotărât ca, până atunci, să ucidă cât mai mulți kalovaxiani cu putință. Să fi fost o pervertire a darului său? Sau așteptările sunt diferite acum, în vreme de război?

— Copiii pe care i-am văzut acum ceva timp, cei pe care-i testai, continui, amintindu-mi de băiatul și fata care aveau aceeași putere instabilă ca Blaise. Cum se descurcă?

— Laius și Griselda, îmi amintește ea. Aș zice că le merge cât se poate de bine, având în vedere situația. Sunt speriați și traumatizați de pe urma experimentelor pe care kalovaxianii le-au făcut pe ei, dar sunt puternici, în mai multe privințe.

Se oprește un moment.

— Prietenul tău ipotetic a fost de mare ajutor. Le place de el, aşa cum e, distant și rece. Chiar e ceva minunat, să descoperi că nu ești atât de singur pe cât credeai în lumea asta.

Când i-am povestit Minei despre Blaise, am vorbit despre el doar la nivel ipotetic, deși ea a intuit adevărul destul de repede. Se pare că acum știe exact cine e. Dar cel puțin nu se teme de el și nici de Laius și Griselda.

— Le-ai mai vorbit și altora despre descoperirile tale? o întreb.

Mina strânge din buze.

— Nu am făcut nicio descoperire, Maiestatea Voastră, răspunde ea, ridicând din umeri. Am doar o ipoteză, iar ăsta nu e motiv suficient să tulbur pe toată lumea. Oamenii se tem de lucrurile pe care nu le înțeleg și, în asemenea vremuri, teama poate duce la hotărâri periculoase.

Dacă lumea ar afla cât de puternici și de instabili sunt Blaise, Laius și Griselda, ar putea să-i omoare. Știam deja asta, dar, auzind-o pe Mina punând aşa problema, parcă îmi pierd tot aerul din plămâni.

— Cu toții au văzut ce a făcut Blaise pe corabie, spun eu. Au văzut că aproape s-a distrus pe sine și pe toți ceilalți din jur. Nu i-au făcut rău după aceea.

— Nu, încuviințează ea. De fapt, mă aștept ca vreme de câteva veacuri bune să circule balade despre acea întâmplare, deși n-a fost nimeni rănit. În prezent, îl privesc ca pe-un erou. Un erou atât de puternic, încât nu s-a putut stăpâni, dar un erou. Nu uita niciodată: situația se poate schimba într-o clipă.